

РЕШЕНИЕ

№ 5397

гр. София, 07.08.2013 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 13 състав, в публично заседание на 09.07.2013 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Николай Ангелов

при участието на секретаря Паола Георгиева и при участието на прокурора ЮТЕРОВ, като разгледа дело номер **5986** по описа за **2013** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по чл. чл. 87 от Закона за убежището и бежанците (ЗУБ) във връзка с чл. 145 и следващите от Административно-процесуалния кодекс (АПК).

К. Н. У., гражданин на И., [дата на раждане] в [населено място],И. не е доволен от решение №681/13.05.2013 г. на председателя на Държавна агенция за бежанците, с което е отказано да бъде предоставен статут на бежанец и хуманитарен статут на оспорващия.

В жалбата са въведени оплаквания, че решението е незаконосъобразно, тъй като преди издаването му не са обсъдени всички факти и обстоятелства, които са от съществено значение за личното положение на търсещия закрила. Жалбоподателят счита, че обстановката в И. се отличава с множество атентати и жертви, което налагало преоценка на фактите по спора, съотнесена към решението на С. по дело С-465/2007год от 17,02,2009год.

Искането до съда е за отмяна на решението.

В съдебно заседание търсещият закрила се явява лично и чрез своя служебен представител, назначен по реда на ЗПП- адв.А. М. и моли съда да отмени решението по изложените в жалбата съображения.

Ответникът - председателят на Д. при МС, чрез юрисконсулт К. моли съда да отхвърли жалбата.

СГП редовно призована, чрез прокурор Ютеров намира жалбата за неоснователна.

От фактическа страна се установява:

Началото на административното производство е поставено с подадената на 22.11.2012 г. до Държавната агенция за бежанците на арабски език с превод на български език жалбоподател, който посочил, че иска от властите в България закрила. К. Н. У. е потвърдил искането си за закрила с молба от 12.12.2012год. К. Н. У. е упътен чрез писмени указания на български език с превод от арабски за реда за подаване на молбата, за процедурата, която ще се следва, за правата и задълженията му, както и за организации, предоставящи правна и социална помощ на чужденци. Съгласно декларираните и отразени в регистрационен лист данни, жалбоподателят е гражданин на И., по етническа принадлежност е сунит, [дата на раждане] в [населено място], неженен, с начално образование, по професия автотенекеджия, владее арабски .

В интервю от 13.12.2012 г. с оглед установяване самоличността, националността и маршрута на пътуване К. Н. У. сочи, че няма документ за самоличност, като личната си карта изхвърлил в Турция. Майка му и баща му са починали отдавна, а той самият е неженен и няма деца. Напуснал И. на 12-13.11.2012год нелегално за Турция, там останал 10 дни, след което влязъл в България на 21.11.2012г с помощта на трафикант. Камионът, който ги превозвал ги стоварил в С., след което К. Н. У. взел такси и отишъл в Д.. Докато бил в И. нямал конкретна цел-важното било да напусне страната, а когато стигнал Турция установил, че има пари да стигне само до България. Жалбоподателят напуснал И. защото имал татуировка на гърдите си с лицето на С. Х., а на гърба пак негова татуировка, но в цял ръст. Заради това на няколко пъти бил бит и изтезаван от Армията на М.. В края на февруари 2012год бил изнасилен от тях. Побоите и тормоза започнали от средата на 2010год, когато установили, че има татуировките, за което го издал един негов приятел.

С решение № 3556/19,12,2012год на решаващ орган при Д. е разпоредено образуването на производство по общия ред за предоставяне на статут в Република България на жалбоподателя. Изискано е и е приложено становище от Държавна агенция „Национална сигурност“.

Интервю е проведено и на 22.01.2013 г. и на 25.02,2013год, когато търсецията закрила посочил, че е арестуван на два пъти през 1994г, заради конфликти с негови клиенти, не е осъждан, не е членувал в политическа партия или организация, не бил член на въоръжена групировка. През 1994год си бил направил двете татуировки на С. Х.-на гърдите и гърба си, като след падането на режима на С. Х. през 2009год обстановката в Б. станала много тежка за живеене. През 2004год К. Н. У. напуснал Б. и отишъл да живее в Н., като работил като автобояджия. Неговите приятели, които останали в Б. станали членове на Армията на М. и сред тях се говорило, че жалбоподателят бил толкова голям поддръжник на С., че бил татуирал неговия лик върху тялото си. През 2009год К. Н. У. се върнал в кв.С.,Б., но там охранявала Армията на М. и го предупредили, че следващият път когато се върне ще бъде убит. Жалбоподателят се върнал в Н., а през 2011год отново отишъл в кв.С.,Б.. Тогава бил отвлечен и държан 4 дни в плен, без да го бият. Когато дошъл А. Бада започнали изтезанията –и тримата задържани в стаята били бити с прът, нанасяли им удари по главата и им поставяли ръцете в менгеме. По този начин ги измъчвали в продължение на 5-6 дни. След това извели другите от стаята и отново дошъл А., накарал жалбоподателят да се съблече и го изнасиллил. След още два дни дошли негови приятели и му казали, че не могат да му помогнат, но могат да го измъкнат от плен. След като избягал/октомври 2011г/ К. Н. У. отишъл отново в Н. и живял там до ноември 2012год, където нямал

проблеми. Работодателят му платил за лечението му, което се провеждало в сервиза, тъй като било опасно да отиде в болница. В интервюто си от 25.02.2013 год жалбоподателят отново заявява, че не е имал проблеми заради етническата си принадлежност. К. Н. У. имал трима братя и три сестри, които живеят в Б. и това била причината да отиде отново през 2011 год в Б.. Татуировките си направил през 1994 год ,за да не го взимат в народното опълчение иначе не бил имал проблеми с иракските власти.

От дирекция „Европейски въпроси, международна дейност и европейски бежански фонд” е изготвена справка № 01-2547/ 04.04.2013 г., съдържаща преглед на събитията в страната, данни за засегнати региони и градове, етническа принадлежност на населението и актуална обстановка в по – големите градове и райони в страната. В нея е посочено ,че нивото на насилие в И. остава високо особено в районите на Б. ,Н. и К.. Актовете на безразборно отнемане на човешки животи са извършени както от терористични и екстремистки групировки, така и от служители на иракското правителство.

С обжалваното решение на основание чл. 75, ал. 1, т. 2, вр. чл. 8 и чл. 75, ал. 1, т. 4 вр. чл. 9 от ЗУБ председателят на Д. при МС е отказал предоставяне статут на бежанец и хуманитарен статут по реда на ЗУБ на жалбоподателя. Мотивирал се, че фактите, които посочва К. Н. У. в бежанската си история не доказват наличие на основателен страх от преследване. Твърденията му са ценени като нелогични, противоречиви и обективизиращи неумел опит да бъде представена бежанска история в контекста на общоизвестни факти за И.. Прието е, че не са налице предпоставките за предоставяне на хуманитарен статут, нито разширенията по тълкувателно решение от 17.02.2009 г. на С. по чл. 15, б. „в” от Директива 2004/83. Според ответника, на територията на И. сигурността не е влошена, не може да се твърди, че върху територията на страната има безразборно насилие, че всеки, който се завърне в която и да е точка от страната, ще бъде изложен на такова насилие.

Решение № 681/ 13.05.2013 г. на председателя на Д. е съобщено на К. Н. У. с участието на преводач на 06.06.2013 г. Жалбата, въз основа която е образувано делото, е депозирана в администрацията на ответника на 12.06.2013 г.

При установената фактическа обстановка съдът намира от правна страна следното:

Обжалваното решение е издадено от компетентен административен орган. Спазени са установената форма по чл. 59 АПК и особените процесуални изисквания за изискване на становище от Д..

Статут на бежанец в Република България се предоставя на чужденец, който основателно се страхува от преследване поради своята раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група или поради политическо мнение и/или убеждение, намира се извън държавата си по произход и поради тези причини не може или не желае да се ползва от закрилата на тази държава или да се завърне в нея - чл. 8, ал. 1 ЗУБ.

Съгласно чл. 8, ал. 4 и 5 от ЗУБ, преследване е нарушаване на основните права на човека или съвкупност от действия, които водят до нарушаване на основните права на човека, достатъчно тежки по своето естество или повтораемост, като действията на преследване могат да бъдат физическо или психическо насилие, закони, административни, полицейски или съдебни мерки, които са дискриминационни или се прилагат с цел дискриминация, включително наказания за отклонение от военна

служба, което би довело до извършване на деяния по чл. 12, ал. 1, т. 1 - 3 от ЗУБ. Следователно осъщественото преследване се явява такова събитие в живота на търсеция закрила, което предполага ярък, конкретен и непротиворечив спомен за преживяното или за страха това да не се случи или повтори спрямо него или близките му. Видно от изложените по време на интервютата обстоятелства, твърденията на К. Н. У. не сочат той да изпитва основателен страх, че ще бъде преследван поради народността си или религиозната си принадлежност, нито поради политическо мнение или убеждение. Действително същият е претърпял насилие, свързано с наличните по тялото му татуировки с лика на С. Х., но дали причините са били свързани с политиката на бившия авторитарен лидер на И. или с лични причини и неразбирателства на оспорващия с членове на Армията на М. не е установено в производството. Факт е обаче, че К. Н. У. сочи, че не е член на политическа формация, не е преследван заради политически възгледи и е живял необезпокоявано в Н. за периода 2009-2011 год и от 2011-2012 год, като работодателят му е знаел за татуировките и не е възразявал, като дори след посегателството срещу него, му е помогнал с пари за лечението му. Дискриминацията, която една държава осъществява спрямо част от населението си, не е основание за статут на бежанец по чл. 8 от ЗУБ, Конвенцията за статута на бежанците от 1951 г. и Протокола за статута на бежанците от 1967 г. От бежанския разказ не се установяват факти за наличието на заплахата за живота или свободата по причини на раса, религия, националност, политически възгледи или принадлежност към дадена социална група, която заплахата на посочените пет основания представлява "преследване" по смисъла на закона и Конвенцията (арг. т. 52 от Наръчника по процедура и критерии за определяне на статут на бежанец). Обстоятелството, че спрямо жалбоподателя е било упражнено насилие, което обаче не е мотивирано от причини на раса, религия, националност, политически възгледи или принадлежност към дадена социална група не би могло да обоснове тезата, че жалбоподателят е преследван заради тези причини. Ето защо и жалбата е неоснователна в частта ѝ, насочена срещу отказа да бъде предоставен статут на бежанец на оспорващия поради съответствието на административния акт с разпоредбите на чл. 8 ал. 1 и ал. 2-5 от ЗУБ.

Съгласно чл. 9, ал. 1 от Закона за убежището и бежанците хуманитарен статут се предоставя на чужденец, принуден да напусне или да остане извън държавата си по произход, тъй като в тази държава е изложен на реална опасност от тежки посегателства, като смъртно наказание или екзекуция, изтезание или нечовешко или унизително отнасяне, или наказание, тежки и лични заплахи срещу живота или личността му като гражданско лице поради насилие в случай на вътрешен или международен въоръжен конфликт. За да се даде отговор относно наличието на предпоставките за предоставяне на хуманитарен статут, следва да се разгледат в сравнителен план трите вида „тежки посегателства“, посочени в чл. 9, ал. 1 от ЗУБ, представляващи условията, които трябва да бъдат изпълнени, за да може дадено лице да се счита способно да търси хуманитарен статут, когато има сериозни и потвърдени основания да се смята, че молителят е изложен на „реална опасност от такива посегателства“ в случай на връщане в съответната страна. При разглеждането на този въпрос съдът съобразява и решение на Съда на Европейския съюз от 17 февруари 2009 г. по дело C-465/2007 г., съгласно което използваните в член 15, букви а) и б) от Директива 2004/83/ЕО относно

минимални стандарти относно условията за предоставяне на статут на бежанец или статут на субсидиарна закрила изрази „смъртното наказание“, „екзекуцията“, както и „изтезанието или нечовешкото или унизителното отнасяне или наказание, наложени на молител“, абсолютно идентични на тези, посочени в Закона за убежището и бежанците обхващат ситуации, при които молителят за хуманитарен статут е специфично изложен на опасността от определен вид посегателство. От друга страна, посегателството, дефинирано в член 15, буква в) от Директивата като изразяващо се в „тежки и лични заплахи срещу живота или личността“ на молителя, обхваща една по - обща опасност от посегателство; по - скоро се имат предвид в по-широк план „заплахи срещу живота или личността“ на цивилно лице, отколкото определени насиллия. Освен това тези заплахи са присъщи на обща ситуация на „въоръжен вътрешен или международен конфликт“. На последно място, разглежданото насиллие в основата на посочените заплахи е квалифицирано като „безогледно“, термин, който предполага, че насиллието може да се разпростира към лица без оглед на личното им положение. В този контекст изразът „лични“ трябва да се разбира като обхващащ посегателства, насочени срещу цивилни лица без оглед на тяхната самоличност, когато степента на характеризиращото протичащия въоръжен конфликт безогледно насиллие, преценявана от компетентните национални власти, сезирани с молба за субсидиарна закрила, или от юрисдикциите на държава членка, пред които се обжалва решение за отхвърляне на такава молба, достига толкова високо ниво, че съществуват сериозни и потвърдени основания да се смята, че цивилно лице, върнато в съответната страна или евентуално в съответния регион, поради самия факт на присъствието си на тяхната територия се излага на реална опасност да претърпи тежките заплахи, посочени в член 15, буква в) от Директивата. Това тълкуване, което е в състояние да осигури приложно поле, присъщо на член 15, буква в) от Директивата, не се опровергава от формулировката на съображение 26 от нея, според което „опасностите, на които изобщо е изложено населението или част от населението на една страна, обикновено не представляват сами по себе си индивидуални заплахи, които могат да бъдат квалифицирани като тежки посегателства“. Макар това съображение да предполага, че само обективното констатиране на свързана с общата ситуация в дадена страна опасност по принцип не е достатъчно за установяване, че прогласените в член 15, буква в) от Директивата условия са изпълнени по отношение на определено лице, неговата редакция чрез използването на израза „обикновено“ все пак допуска хипотезата за извънредна ситуация, която би се характеризирала с толкова висока степен на опасност, че да съществуват сериозни и потвърдени основания да се смята, че това лице индивидуално би се изложило на разглежданата опасност. И. характер на тази ситуация се потвърждава и от факта, че съответната закрила е субсидиарна и според общия смисъл на член 15 от Директивата, тъй като дефинираните в букви а) и б) от този член посегателства предполагат ясна степен на индивидуализация. Макар несъмнено да е вярно, че колективни фактори играят съществена роля за прилагането на член 15, буква в) от Директивата, в смисъл че съответното лице спада, както други лица, към кръг от потенциални жертви на безогледно насиллие в случай на въоръжен

вътрешен или международен конфликт, това не променя факта, че тази разпоредба трябва да представлява обект на систематично тълкуване в съответствие с другите две посочени в член 15 ситуации и следователно трябва да се тълкува в тясна връзка с тази индивидуализация. В това отношение следва да се уточни, че колкото по -способен е евентуално молителят да докаже, че е специфично засегнат поради присъщи на личното му положение елементи, толкова по -ниска ще бъде степента на безогледно насилие, която се изисква, за да може той да търси субсидиарната закрила. Съгласно посоченото решение на съда на Европейския съюз член 15, буква в) от Директивата във връзка с член 2, буква д) от същата директива трябва да се тълкува в смисъл, че: съществуването на тежки и лични заплахи срещу живота или личността на молителя за субсидиарна закрила не е подчинено на условието последният да представи доказателство, че той представлява специфична цел поради присъщи на неговото лично положение елементи съществуването на такива заплахи може по изключение да се счита за установено, когато степента на характеризиращото протичащия въоръжен конфликт безогледно насилие, преценявана от компетентните национални власти, сезирани с молба за субсидиарна закрила, или от юрисдикциите на държава членка, пред които се обжалва решение за отхвърляне на такава молба, достига толкова високо ниво, че съществуват сериозни и потвърдени основания да се смята, че цивилно лице, върнато в съответната страна или евентуално в съответния регион, поради самия факт на присъствието си на тяхната територия се излага на реална опасност да претърпи посочените заплахи. В чл. 75, ал. 2, изр. 1 от ЗУБ е предвидено, че при произнасяне по молбата за статут се преценяват всички относими факти, свързани с личното положение на молителя, с държавата му по произход или с трети държави. В конкретния случай това изискване е изпълнено и административният орган е извършил преценка на всички факти и обстоятелства, свързани с държавата по произход на лицето, търсещо закрила, в частност - предоставяне на хуманитарен статут. Датата, към която следва да се преценява ситуацията относно държавата на произход по отношение наличието на обстоятелствата по чл. 9, ал. 1 от Закона за убежището и бежанците датата, когато съдът се произнася по случая (в тази връзка съдът съображава и решение от 15.11.1996г. на ЕСПЧ по делото Ч. срещу О. кралство, § 85 и § 86 от същото, както и решение от 28.02.2008 г. на ЕСПЧ по делото С. срещу Италия, § 133 от същото). Информацията, съдържаща се в справка на Дирекция-Европейски въпроси,Международна дейност и европейски бежански фонд към дата 04,04,2013год е напълно актуална. В същата е посочено,че регистрираните иракски бежанци в С. са проявили голям интерес от доброволното им завръщане в И..Изборите през месец март 2010год са довели до формирането на широко коалиционно правителство,като от приложената справка не може да се направи извод ,че И. се намира в състояние на вътрешен или международен въоръжен конфликт.Има постепенно стабилизиране на политическата система в страната.Действително в справката е посочено ,че нивото на насилие в И. остава високо особено в районите на Б. ,Н. и К..Актовете на безразборно отнемане на човешки животи са извършени както от терористични и екстремистки групировки,така и от служители на иракското

правителство.Това обаче не обуславя насилието да е достигнало до границите на въоръжен конфликт.В тази насока и административният орган е посочил,че за К. Н. У. е налице възможност и за вътрешно разселване в [населено място],където според думите му оспорващият е живял спокойно и безпроблемно в продължение на няколко години.Посочените лични мотиви за оставането си в България не биха могли да се впишат в предпоставките на чл.9 ал.8 от ЗУБ.

По изложените съображения отказът на административния орган за предоставяне на хуманитарен статут е постановен при правилно приложение на чл. 75, ал. 2 от Закона за убежището и бежанците да прецени всички относими факти, свързани с държавата по произход. Затова издаденият административен акт е законосъобразен,респективно оспорването срещу него следва да бъде отхвърлено.

Ръководен от изложеното, съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на К. Н. У., гражданин на И., [дата на раждане] в [населено място],И. против решение № 681/13.05.2013 г. на председателя на Държавна агенция за бежанците, с което е отказано да бъде предоставен статут на бежанец и хуманитарен статут на оспорващия.

На служебния представител на К. Н. У. -адв.А. Д. М. да се изплати възнаграждение съгласно ЗПП и подзаконовите актове по прилагането му от Националното бюро за правна помощ.

Решението може да се обжалва с касационна жалба пред Върховния административен съд в 14 - дневен срок от връчване на преписи на страните.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: